

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 511/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2012 predbežne prerokoval návrh JUDr. J. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. D. S., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/29/12-K z 26. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 17. septembra 2012 doručený návrh JUDr. J. K., B. (ďalej len „navrhovateľ“, v citáciách aj „Klient“), zastúpeného advokátom JUDr. D. S., B., ktorým sa domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/29/12-K z 26. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z návrhu a priloženej dokumentácie vyplýva, že výbor v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľ ako bývalý člen dozornej rady štátneho podniku L., š. p., B. (ďalej len „dozorná rada“), nepodal oznámenie podľa § 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) v lehote ustanovenej ústavným zákonom, čím porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, a na tomto základe mu bola v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložená pokuta v sume 786 €.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľovi bola za výkon funkcie člena dozornej rady určená mesačná odmena v sume 691 €, pričom v roku 2011 (rok, za ktorý mal podať oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pozn.) vykonával túto verejnú funkciu len v období od 1. januára 2011 do 24. januára 2011, a preto mu bola vyplatená len alikvótna časť mesačnej odmeny v sume 493,97 €. Keďže odmena priznaná navrhovateľovi bola nižšia ako priemerná mesačná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý rok, výbor uložil navrhovateľovi pokutu v súlade s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v sume 786 €, ktorá zodpovedá priemernej nominálnej mesačnej mzde v hospodárstve Slovenskej republiky v roku 2011.

Navrhovateľ vo svojom návrhu okrem iného uvádza:

„... máme za to, že výška sankcie udelenej Klientovi za porušenie povinnosti podľa čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu je značne neprimeraná miere porušenia povinnosti zo strany Klienta, za ktoré bola udelená sankcia podľa Zákona o ochrane verejného záujmu.

Domnievame sa, že jednou zo základných zásad právneho štátu vyjadrených v ústave Slovenskej republiky je predovšetkým vo vzťahu k štátnej moci aj zásada primeranosti, ktorá stanovuje povinnosť orgánov štátnej moci aplikovať pri zásahu do práv a právom chránených záujmov tretích osôb také prostriedky, ktoré sú vzhľadom na svoju povahu

a rozsah primerané skutkovým okolnostiam daného prípadu. Táto zásada vychádza vždy z posúdenia dôležitosti záujmu chráneného zákonom.

Udelenie sankcie predstavuje vždy zásah do práv a právom chránených záujmov osoby, ktorá porušila povinnosť stanovenú zákonom. Udeľovanie sankcií zo strany orgánu verejnej moci musí vždy prísne podliehať podmienke stanovenej v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a musí byť aj v súlade so zásadou primeranosti zásahu do práv a právom chránených záujmov osoby, ktorá porušila povinnosť stanovenú zákonom. Sankcia by preto na základe uvedenej zásady primeranosti mala byť primeraná povahe porušenej povinnosti a rozsahu ohrozenia, alebo poškodenia záujmu chráneného zákonom.

V danom prípade, objektom ochrany podľa Zákona o ochrane verejného záujmu je nezlučiteľnosť funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností a zamedzenie vzniku rozporu osobného záujmu verejného funkcionára s verejným záujmom pri výkone verejnej funkcie. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že napriek tomu, že Klient porušil povinnosť stanovenú v čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu, v čase výkonu funkcie člena dozornej rady štátneho podniku L., š. p. B., nevykonával žiadnu inú obdobnú funkciu, zamestnanie, alebo činnosť, ktorá by bola nezlučiteľná s výkonom funkcie člena dozornej rady uvedeného štátneho podniku, a ktorá by mohla spôsobiť rozpor verejného záujmu pri vykonávaní funkcie člena dozornej rady uvedeného štátneho podniku a jeho osobného záujmu. Nesplnenie povinnosti podľa čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu, preto podľa nášho názoru nemohlo podstatným spôsobom ohroziť záujem chránený Zákonom o ochrane verejného záujmu. Porušenie uvedenej povinnosti je preto aj s prihliadnutím na dĺžku vykonávania uvedenej funkcie zo strany Klienta potrebné hodnotiť ako málo závažné a tejto závažnosti prispôbiť aj výšku uloženej sankcie.

Ustanovenie čl. 9 ods. 10 písm. a) Zákona o ochrane verejného záujmu stanovuje, že v prípade porušenia povinnosti podľa čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu sa ukladá pokuta vo výške zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Je zrejmé, že uvedené ustanovenie vychádza z predpokladu, že výkon funkcie pri ktorom došlo k porušeniu povinnosti podľa čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu trval počas celého roka, za ktorý malo byť podané oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov. V takom prípade by výška ukladanej sankcie mohla zodpovedať výške

celoročného príjmu z funkcie pri ktorej došlo k porušeniu povinnosti podľa článku 7 Zákona o ochrane verejného záujmu.

V prípade ak by Klient vykonával funkciu počas obdobia 12 mesiacov v roku 2011, bola by mu vyplatená mzda vo výške najmenej 8.000,- EUR. Miera porušenia povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu a ohrozenia verejného záujmu chráneného zákonom, by bola v takom prípade výrazne vyššia ako v prípade vykonávania uvedenej funkcie po dobu necelého kalendárneho mesiaca. V takomto prípade by bolo možné Klientovi uložiť za nesplnenie, resp. porušenie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 Zákona o ochrane verejného záujmu pokutu vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok, t. j. vo výške 786,- EUR, a túto pokutu by bolo možné vzhľadom na dosiahnutý príjem považovať za primeranú k rozsahu porušenia povinnosti podľa článku 7 ods. 1 Zákona o ochrane verejného záujmu.

Avšak za predpokladu, že príjem Klienta z vykonávania uvedenej funkcie dosiahol za celý rok 2011 celkovú sumu vo výške 493,57 EUR, potom pokutu vo výške 786,- EUR, ktorá značne presahuje príjem dosiahnutý z výkonu funkcie člena dozornej rady Štátneho podniku L., š. p. B., nie je možné považovať za primeranú porušeniu povinnosti za ktorú bola pokuta uložená.

Uvedené ustanovenie čl. 9 ods. 10 Zákona o ochrane verejného záujmu teda nijakým spôsobom nezohľadňuje dĺžku trvania funkcie, výšku príjmu dosiahnutú verejným funkcionárom z funkcie pri ktorej došlo k porušeniu povinností podľa čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu, alebo akékoľvek iné premenlivé faktory, ktoré vyplývajú na posúdenie miery závažnosti porušenia povinnosti podľa článku 7 Zákona o ochrane verejného záujmu. Ustanovenie článku 9 ods. 10 Zákona o ochrane verejného záujmu a sankcia ním stanovená preto rozhodne nie je v súlade so zásadou primeranosti k porušeniu povinnosti chránenej zákonom.

Práve uplatňovanie jednotnej sankcie pre všetky prípady porušenia povinnosti podľa článku 7 Zákona o ochrane verejného záujmu, bez ohľadu na ďalšie okolnosti, spôsobuje podľa nášho názoru v prípade Klienta neprimeranosť výšky stanovenej sankcie k závažnosti porušenia povinnosti podľa čl. 7 Zákona o ochrane verejného záujmu zo strany Klienta.

Domnievame sa, že práve v prípade porušenia uvedenej povinnosti zo strany Klienta, závažnosť porušenia povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 Zákona o ochrane verejného záujmu, s prihliadnutím na dĺžku trvania funkcie člena dozornej rady štátneho podniku L., š. p., B. a výšku odmeny vyplatenej Klientovi, nedosahuje mieru, ktorá by zodpovedala výške udelenej sankcie.

Máme za to, že ustanovenie čl. 9 ods. 10 Zákona o ochrane verejného záujmu, ktoré nijakým spôsobom nezohľadňuje mieru závažnosti porušenia povinnosti a stanovuje jednotnú výšku pokuty bez ohľadu na čas vykonávania funkcie je v rozpore so základnými zásadami primeranosti a rovnosti pred zákonom na ktorých je vybudovaný právny poriadok Slovenskej republiky, a ktoré sú vyjadrené v Ústave Slovenskej republiky.

Považujeme takéto ustanovenie Zákona o ochrane verejného záujmu za diskriminačné a neprimerane poškodzujúce práva a právom chránené záujmy osôb v prípadoch, kedy závažnosť porušenia uvedenej povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 Zákona o ochrane verejného záujmu je s prihliadnutím na dĺžku trvania funkcie, dosiahnutý príjem a ďalšie obdobné okolnosti je málo závažná. V porovnaní s prípadmi, kde porušenie tejto povinnosti dosahuje vzhľadom na okolnosti jeho porušenia vyššiu mieru závažnosti.

Takéto ustanovenie preto nerešpektuje základnú zásadu rovnosti pred zákonom vyjadrenú v čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky. Jednotne ukladaná výška pokuty, bez ohľadu na mieru závažnosti porušenia povinnosti neprimeraným spôsobom poškodzuje Klienta a iné osoby, v obdobných prípadoch, kedy sankcia presahuje príjem reálne dosiahnutý z funkcie, pri ktorej došlo k porušeniu povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 Zákona o ochrane verejného záujmu. V takýchto prípadoch je dopad sankcie podstatnejší ako v prípadoch, kedy uvedená funkcia bola vykonávaná počas celého roka, alebo po jeho podstatnú časť a je neprimeraný porušeniu povinnosti,

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, predovšetkým preto, že:

a) výšku uloženej pokuty považujeme za neprimeranú k výške odmeny, ktorá bola Klientovi vyplatená za funkciu člena dozornej rady L., š. p. B. v roku 2011,

b) ustanovenie čl. 9 ods. 10 Zákona o ochrane verejného záujmu považujeme za diskriminačné a v rozpore so základnými zásadami vyjadrenými v Ústave Slovenskej republiky,

týmto navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 26. 6. 2012, číslo VP/29/12-K zrušil v zmysle ust. § 73b ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov znení neskorších predpisov.“

II.

II.1 Relevantná právna úprava

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkcie riaditeľa štátneho podniku a členov dozornej rady štátneho podniku, ktorých do funkcie ustanovuje štát.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

V zmysle čl. 7 ods. 5 písm. d) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu členovia dozornej rady štátneho podniku, ktorých do funkcie ustanovuje štát podávajú oznámenie podľa odseku 1 určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa čl. 9 ods. 1 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vykonáva výbor, ak ide o verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 písm. a) až n) a t) až zk).

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu orgán, ktorý uskutočňuje konanie podľa odseku 1, začne konanie z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo...

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7.

Podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na účely tohto ústavného zákona sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie a v prípade uloženia pokuty v zmysle odseku 14 sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon funkcie štatutárneho orgánu alebo predsedu štatutárneho orgánu orgánov verejnej moci a orgánov právnických osôb.

Podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v prípade, ak mesačný plat verejného funkcionára, voči ktorému vedie konanie orgán uvedený v čl. 9 ods. 1 písm. a), je nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, pri výpočte sumy podľa odseku 10 sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na Ústavný súd Slovenskej republiky v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnemu funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred Ústavným súdom Slovenskej republiky upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

V zmysle § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

II.2 Skutkové a právne okolnosti posudzovanej veci a ich právne posúdenie

Navrhovateľ sa domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia výboru, ktorým mu bola uložená pokuta v sume 786 € z dôvodu nesplnenia povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom.

Ako vyplýva z už citovaného § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je obmedzený výlučne na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára (za ktorého sa považuje aj člen dozornej rady, pozn.), ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalším krokom determinujúcim konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru, a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal. Ústavný súd konštatuje, že vo veci navrhovateľa sú splnené podmienky na konanie o jeho návrhu v zmysle príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ vo svojom návrhu nespochybňuje, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom, namieta však skutočnosť, že výška uloženej pokuty je „*značne neprimeraná miere porušenia povinnosti*“ a nie je primeraná „*skutkovým okolnostiam prípadu*“, a to aj s poukazom na skutočnosť, že v roku 2011, za ktorý mal podať oznámenie, vykonával verejnú funkciu (funkciu člena dozornej rady) len 24 dní, za čo mu bola vyplatená iba odmena v sume 493,57 €. V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, že ustanovenie čl. 9 ods. 10 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je „*diskriminačné a v rozpore so základnými zásadami vyjadrenými v Ústave Slovenskej republiky*“, keďže „*nijakým spôsobom*

nezohľadňuje mieru závažnosti porušenia povinnosti a stanovuje jednotnú výšku pokuty bez ohľadu na čas vykonávania funkcie je v rozpore so základnými zásadami primeranosti a rovnosti pred zákonom na ktorých je vybudovaný právny poriadok Slovenskej republiky, a ktoré sú vyjadrené v Ústave Slovenskej republiky“.

Vychádzajúc z na vec sa vzťahujúcich právnych noriem citovaných v časti II.1 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že na navrhovateľa ako člena dozornej rady, ktorý vykonával túto verejnú funkciu v roku 2011 (aj keď len 24 dní), sa v rozhodnom čase (v čase do 31. marca 2012) vzťahovali povinnosti ustanovené ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, teda aj povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nepodal toto oznámenie v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu zákonom, t. j. nesplnil povinnosť ustanovenú týmto ústavným zákonom, výbor začal proti nemu konanie z vlastnej iniciatívy, pričom mu uložil pokutu v sume 786 € aplikujúc čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ústavný súd konštatuje, že výška pokuty bola výborom určená v súlade s označenými ustanoveniami tohto ústavného zákona.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne uvádza, že postup a rozhodnutie orgánu verejnej moci (v posudzovanom prípade výboru), ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy alebo hmotnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97), a teda ani porušovanie iných ustanovení ústavy, príp. ústavných zákonov.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že ústavný zákon o ochrane verejného záujmu nedáva možnosť orgánom, ktoré rozhodujú o porušení povinností verejnými funkcionármi podľa tohto ústavného zákona (a teda aj výboru), odpustiť uloženie pokuty, príp. ju zmierniť (znížiť jej výšku) s ohľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. V takejto situácii nemožno ústavne relevantným spôsobom namietať ani v konaní pred ústavným súdom v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu výšku pokuty, ktorá bola napadnutým rozhodnutím výboru navrhovateľovi uložená.

Ústavný súd preto považuje napadnuté rozhodnutie za vecne správne a z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať námietky navrhovateľa smerujúce proti diskriminačnému a neproporcionálnemu pôsobeniu ním označených ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ktoré ustanovujú výšku pokuty, resp. spôsob jej výpočtu za nesplnenie povinností podľa tohto ústavného zákona (najmä čl. 9 ods. 10 a 16 tohto ústavného zákona), a ani zaujímať k nim svoje stanovisko. V tejto súvislosti ale považuje za potrebné zdôrazniť, že ani jemu zákon o ústavnom súde (a ani ústava, príp. ústavný zákon o ochrane verejného záujmu) nepriznáva vo vzťahu k pokutám uloženým verejným funkcionárom podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu moderačné oprávnenie, t. j. v prípade, ak výška pokuty bola výborom uložená v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, musí ju rešpektovať ako vecne správnu a z ústavného hľadiska nespochybniteľnú. Ústavný súd je totiž tiež štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti), ktorý je viazaný ústavou. V čl. 2 ods. 2 ústavy je explicitne vyjadrený jeden zo základných princípov právneho štátu, v zmysle ktorého môžu štátne orgány (a teda aj ústavný súd) konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich mu z čl. 125 a nasl. ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde, a preto nemôže ani vo veci navrhovateľa rozhodnúť nad rámec svojich právomocí.

II.3 Aplikácia ustanovení zákona o ústavnom súde o predbežnom prerokovaní návrhu na konanie o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu

Z už citovaného § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno vyvodiť, že v zásade každý typ konania pred ústavným súdom („...ak tento zákon neustanovuje inak“) pozostáva z dvoch štádií, a to z predbežného prerokovania návrhu na začatie konania a z konania vo veci samej.

Z § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde síce vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom rozhoduje ústavný súd vo veci samej buď uznesením, ktorým potvrdí napadnuté rozhodnutie výboru, alebo nálezom, ktorým napadnuté rozhodnutie výboru zruší. Konaniu vo veci samej ale aj v tomto type konania pred ústavným súdom (keďže osobitná úprava konania o preskúmanie rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom obsiahnutá v ustanoveniach § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde neustanovuje, pokiaľ ide povinnosť predbežného prerokovania každého návrhu na neverejnom zasadnutí, inak, pozn.) podľa doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu predchádza predbežné prerokovanie návrhu, v rámci ktorého môže senát ústavného súdu odmietnuť návrh už v tomto štádiu konania, a to v prípade, že zistí existenciu niektorého z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde. Takýmto dôvodom je aj zistenie, že podaný návrh je celkom nedôvodný a evidentne bez nutnosti ďalšieho skúmania ho možno kvalifikovať ako návrh zjavne neopodstatnený. V takomto prípade nepovažuje ústavný súd za nevyhnutné ani za účelné rozhodovať najskôr o prijatí návrhu na ďalšie konanie a následne v konaní vo veci samej napadnuté uznesenie výboru uznesením potvrdiť (m. m. IV. ÚS 2/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že námietky, ktoré uplatnil navrhovateľ proti napadnutému rozhodnutiu výboru, sú z hľadiska platnej ústavnej a zákonnej úpravy zjavne irelevantné, a preto nesignalizujú žiadnu reálnu možnosť zrušiť toto rozhodnutie (podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde) po prípadnom prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol návrh navrhovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2012